

HỒI 318

Gian Hữu Gian Báo

Linh Cô lại xấp lại gần Lôi Cửu Chỉ, môi thom kề sát vành tai y: “Trần lão bản định dẫn người ta đi đâu tầm lạc đây? Đến canh ba là người ta mới được về đó!”.

Lôi Cửu Chỉ vừa xào bài vừa làm bộ mê luyến, cười khi khi đầy vẻ dâm đãng nói: “Đừng nói là đợi đến canh ba, cho dù một năm, nửa năm ta cũng đợi nàng được nữa đó!”.

Lưu An không ngừng ra ám hiệu với Khấu Trọng, đột nhiên Lại Triều Quý chum miệng phun ra một cái, bàn đồ lập tức bị khói mờ bao phủ.

Đúng vào khoảnh khắc thị tuyển của mọi người đều bị che mờ, Lại Triều Quý thi triển thủ pháp cực nhanh, xếp xong bài theo một trình tự nhất định. Điều nhất là khi Lại Triều Quý tập trung toàn thần xếp bài, Lưu An bật nháy mắt với Khấu Trọng để thu hút sự chú ý của gã, Linh Cô thì ra sức quyến rũ Lôi Cửu Chỉ, họ Lôi đã giở một thủ pháp hết sức tinh diệu đối đi hai con súc sắc.

Tất cả đều không thể che giấu nỗi đòi mắt sắc bén của Khấu Trọng.

Lôi Cửu Chỉ hôn lên má Linh Cô một cái, rồi cẩn thận xếp nốt bài.

Linh Cô ngồi thẳng người dậy, mỉm cười nói: “Mời Trần lão bản quăng súc sắc!”.

Lôi Cửu Chỉ cầm hai con súc sắc lên trong lòng bàn tay, miệng lẩm nhẩm rồi thổi phù một cái, quăng ra bàn.

Lại Triều Quý và Lưu An cùng lúc biến sắc.

Lôi Cửu Chỉ cười ha hả nói: “Bấy điểm, Linh Cô mau phân bài đi!”.

Lại Triều Quý biến sắc quát lên: “Gượm đã, hai con súc sắc này đã bị giở trò!”.

Khấu Trọng đưa tay cầm lên một con, khẽ vận công, con súc sắc ngà voi lập tức vỡ thành bụi phấn: “Bị giở trò gì vậy? Có phải tạt mật sắt bên trong không còn nữa nên hấp thạch mất tác dụng, biến thành bị giở trò không?”.

Lại Triều Quý, Lưu An và Linh Cô cùng lúc bị trấn nhiếp, sắc mặt trắng bệch ra như người chết.

Phải biết rằng hạt súc sắc ngà voi này cực kỳ cứng rắn, cho dù là võ lâm hảo thủ muốn bóp vỡ nó cũng phải tốn không ít công phu, vậy mà Khấu Trọng chẳng hề phí lực đã nghiền nó thành bụi phấn, chỉ riêng phần nội lực này e rằng có tìm khắp Cửu Giang cũng không có ai là đối thủ của gã.

Lôi Cửu Chỉ lạnh lùng nói: “Đã chơi thì phải chịu thua, Cổ Xung ngươi có chịu nhận thua ván này hay không? Chỉ cần một câu là đủ rồi?”.

Bị đối phương kêu ra cái tên giả “Cổ Xung” như vậy, Lại Triều Quý đương nhiên biết mình gạt người ngược lại đã bị người gạt, mồ hôi túa ra ướt đầm cả trán, trầm giọng nói: “Các hạ rốt cuộc là ai?”.

Lôi Cửu Chỉ vươn tay vuốt má Linh Cô lúc này đang nín như ve sầu mùa đông, rồi hất cằm ra hiệu cho Khấu Trọng thu toàn bộ số vàng trên bàn vào bọc, ngạo mạn nói: “Bản nhân chính là Điểm Thạch Thành Kim Lại Triều Quý, Cổ Xung huynh đừng quên đấy!”.

Ba người bọn Lại Triều Quý cùng lúc đỡ ra, giờ mới biết đối phương đã nhìn thấu được thân phận mình, hơn nữa còn cố ý nhằm vào chúng, nhưng giờ mới biết thì cũng đã quá muộn.

Khấu Trọng thông dong cầm bọc vào đứng dậy, thản nhiên nói: “Nếu Cổ huynh đỡ được mười đao của ta, cái bọc này ta tặng cho huynh cũng được. Có điều nếu đỡ không được, ta sẽ chặt một tay của huynh. Cái này gọi là có qua có lại, không biết Cổ huynh có muốn thử vận khí không?”.

Lôi Cửu Chỉ phát tay đứng lên, bắn hai con súc sắc có hạt sắt bên trong ra khảm xuống mặt bàn gỗ quý, không lồi không lõm một phân.

Lại Triều Quý vỗ mạnh một chưởng xuống bàn, nháy dựng lên hét lớn: “Hảo! Lại Triều Quý này đêm nay xin nhận mệnh vậy!”.

“Cheng!”.

Khấu Trọng rút Tĩnh Trung Nguyệt sau lưng ra, nháy vọt người lên, chém xả một đao xuống đầu họ Lại. Hơn mười hạt thiết đạn tử giấu trong tay kia của Lại Triều Quý chưa kịp phát ra thì đao khí lạng lẹ đã bao trùm lấy toàn thân y, mở mắt trừng trừng nhìn đao của đối phương chém xuống cánh tay cầm ám khí của mình mà không làm gì được.

“A!”.

Lại Triều Quý thét lên một tiếng kêu thảm thiết, lão đảo lùi lại, đập người vào vách tường.

Mười mấy hạt thiết đạn tử nằm trong bàn tay bị chặt xuống cũng rơi xuống đất, phát ra những tiếng động trong trẻo.

“Xoạt!”.

Khấu Trọng thu đao về, ánh mắt quét sang phía Lưu An và Linh Cô đang run rẩy, mỉm cười như chỉ vừa làm xong một chuyện hết sức bình thường: “Lại huynh quả nhiên rất có khí phách, dám vì kim lượng mà liều mạng, chỉ tiếc là ngươi không biết lượng sức, đỡ có một chiều của tiểu đệ cũng chẳng xong”.

Nói đoạn gã quay sang nhìn Lưu An cười cười: “Lần sau có tìm được dê béo nữa thì thông báo cho ta một tiếng!”.

Lưu An nào dám trả lời.

Lôi Cửu Chỉ rời bàn đồ đến cạnh Khấu Trọng, rồi bước lại gần Lại Triều Quý đang đau đớn điểm huyết chỉ huyết cười cười nói: “Hy vọng hữu thủ của Lại huynh cũng thi triển được điểm thạch thành kim thuật, nếu không sau này e là ngươi phải cáo biệt cái điều hiệu đó mất”.

Hai người cùng phá lên cười, ngẩng mặt đẩy cửa bước ra ngoài.

oOo

Từ Tử Lăng ra khỏi cánh cổng lớn của đồ trường, trở lại con phố ngựa xe nườm nượp, đi về phía Xuân Tại Lâu.

Xưa nay đồ trường và kỹ viện vốn là một đôi tình lữ không thể rời xa, khi nhìn thấy một trong hai, cái còn lại ắt sẽ ở ngay gần đó.

Xuân Tại Lâu cũng nhiệt náo chẳng kém gì Nhân Sư Các, tiếng tơ, tiếng trúc, tiếng cười, tiếng đùa vang vang ra tận ngoài phố. Nghĩ đến tình cảnh năm xưa hành thích Thanh Giao Nhậm Thiếu Danh giữa trùng trùng vây khốn, thời gian như quay ngược trở lại. Khi đó Tố Tố

đã gả cho Hương Ngọc Sơn; Vân Ngọc Chân, Hương Ngọc Sơn, Bốc Thiên Chí và bọn gã cùng phối hợp hành sự, giờ đây thì người đã đi hết.

Gã hoàn toàn không còn oán hận gì Vân Ngọc Chân nữa, mà sự thực thì chỉ e chính cả nàng cũng không thể giải thích được tại sao mình lại đối xử với hai gã như vậy nữa.

Đời người thay đổi chỉ trong khoảnh khắc, chỉ một phán đoán sai lầm sẽ dẫn đến những hậu quả không thể lường được.

Trong tình cảnh bị tình thế ép buộc và ảnh hưởng từ nhiều phía, người nào không có ý chí kiên định thì thật khó mà tự chủ nổi.

Vân Ngọc Chân vốn đã không phải là một người kiên định, về mặt quan hệ nam nữ thì lại càng không kiên định. Mục tiêu ban đầu của nàng có lẽ cũng chỉ là phát dương quang đại Cự Kinh bang, nhưng sau khi gặp phải con cáo già gian xảo Hương Ngọc Sơn, sự tình liền phát triển ra ngoài tầm khống chế của nàng.

Gã cũng tin rằng Vân Ngọc Chân không cố ý hãm hại gã và Khấu Trọng, mà chỉ là muốn lôi kéo hai gã về với Tiều Tiền, nhưng bọn gã không chịu tuân theo, nên sự tình mới đến mức không thể挽 hồi, kết thành mối thâm cừ khó giải.

Nói cho cùng thì Vân Ngọc Chân cũng chỉ là một kẻ đáng thương không biết mình đang làm gì, sau khi bị Hương Ngọc Sơn vứt bỏ, mới bàng hoàng tỉnh ngộ hiểu ra mình chỉ là một con rối ngu xuẩn cho người ta lợi dụng, kể đâu sở tội ác mà gã cần tính sổ vẫn là tên họ Hương kia.

Gã rẽ vào một con phố cắt ngang tương đối vắng vẻ, rồi sải bước về phía địa chỉ Lâm Lăng vừa cho.

Cảm giác hư thoát sau những hung phấn và kích thích ở đồ trường dâng lên trong gã, đối với Từ Tử Lăng, cảm giác này hoàn toàn chẳng hay hóm gì.

Sau khi nếm qua mùi vị đồ bác, gã lại càng không thích trò chơi này, thứ duy nhất mà gã thấy có tác dụng chính là nhờ đó mà gã nắm được tâm thái của những kẻ đánh bạc. Đại khái trong mỗi con người đều tồn tại một khát vọng muốn chiến thắng đối thủ, khát vọng theo đuổi cảm giác được áp đảo một người khác. Bàn đồ đem cho họ cơ hội được thỏa mãn dục vọng đó bằng cách mạo hiểm với chính mình, cảm giác kích thích ấy quả thật không gì sánh nổi.

Nhưng đây cũng chính là điểm nguy hiểm nhất của đồ bác, một khi đã chìm đắm vào trong, tự nhiên sẽ không thể tự nhắc lên được, nó khiến người ta càng thêm tham tài, giao hoạt, mong chờ vào may mắn, không thể trở lại làm một người có khả năng tự khống chế bản thân được nữa. Điều này đối với bản thân và gia đình đều vô cùng không có lợi.

Chiến tranh cũng là một hình thức của đồ bác, không phải là đánh bằng tiền bằng bạc, mà là đánh bằng mạng người, khả năng phá hoại của nó so với đồ bác bằng tiền còn lớn hơn và đáng sợ hơn gấp vạn lần, nhưng nó cũng giống như đồ bác ăn tiền, xưa nay chưa bao giờ bị cấm đoán triệt nọc.

Đang suy nghĩ thì tâm cơ gã chợt máy động.

oOo

Hai người từ quý tân phòng bước ra sảnh lớn, trong lòng vẫn cảm thấy thống khoái phi thường. Khấu Trọng cười cười nói: "Tên Lại Triều Quý đó e là có năm mộng cũng không thể ngờ được là có ngày hôm nay, cái này gọi là đi đêm lắm rồi cũng có ngày gặp ma. Lão ca thật giỏi, rành rành là huynh không hề nhìn mặt bàn lấy nửa con mắt vậy mà vẫn biết hần xếp bài thế nào, còn có thể ném ra điểm số tương ứng nữa. Chỉ sợ nếu chơi tiếp thì tên họ Lại đó cả cái quần cũng thua cho chúng ta mất!".

Lôi Cửu Chỉ vui vẻ nói: "Trong ống tay áo lão ca có một tấm gương nhỏ, đừng tưởng ta vượt má ả Linh Cô đó là thừa cơ chiếm chút tiện nghi, sự thực chỉ là để tay áo rủ xuống mà lợi dụng tấm gương quan sát đối phương mà thôi".

Khấu Trọng kéo y ra phía cửa, hung phấn hỏi tiếp: "Trong súc sắc không có thủy ngân, tại sao huynh có thể dễ dàng ném ra điểm số mình muốn vậy?".

Lôi Cửu Chỉ thoáng ngập ngừng rồi ghé miệng sát tai gã nói: "Đầu tiên là phải nắm được hình dáng của con súc sắc, sau đó dùng thủ pháp đặc biệt kẹp nó trong ngón tay, nắm chuẩn góc độ, hiểu rõ chất liệu gỗ của mặt bàn, sử dụng lực đạo và thủ pháp nhất định là có thể làm được, muốn sáu được sáu, muốn một được một. Nếu lão đệ có hứng thú, lão ca đây tuyệt đối không giấu nghề. Hà hà, đạo pháp của người dường như đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa của bậc đại gia. Người mà đi chung với Tử Lăng, chỉ e là Ninh Đạo Kỳ cũng phải nể mặt ba phần đó!".

Khấu Trọng cả mừng nói: “Thật hiếm gặp người nào cỏi mở như lão ca đây, ta sớm đã muốn học thứ này để làm pháp bảo hộ thân rồi, chỉ là chưa tìm được người nào chỉ điểm mà thôi”.

Lôi Cửu Chỉ phì cười nói: “Người như lão đệ mà cũng muốn học thứ này ư, thật là biết nói đùa”.

Đi tới giữa hành lang thì Lâm Lăng bước tới, thấy điệu bộ đặc ý khải hoàn của hai người thì mừng rỡ nói: “Thành công rồi!”.

Khấu Trọng vỗ vỗ túi vàng trên hông, nói: “Lần này thì đến lượt tên tiểu tử Điểm Thạch Bất Thành Kim kia tán gia bại sản, còn tặng thêm một cánh tay trái nữa. Từ nay chỉ e là hần cần phải thêm hai chữ Độc Thủ vào cái hiệu hiệu Điểm Thạch Bất Thành Kim kia mất. hà hà, Độc Thủ Điểm Thạch Bất Thành Kim! thật là thú vị!”.

Lôi Cửu Chỉ và Lâm Lăng cùng phá lên cười nghiêng ngả.

Trùng trị bọn lừa gạt đúng là một chuyện cực kỳ thích thú, đối với loại người này có làm gì cũng vô dụng, chỉ có cách khiến cho chúng sụp đổ hoàn toàn, không lưu lại chút dư địa mới là thượng sách.

Lôi Cửu Chỉ đặt tay lên vai Lâm Lăng, rồi vui vẻ bước ra ngoài Nhân Như Các đồ phùng.

Lôi Cửu Chỉ hỏi họ Lâm: “Hôm nay chơi thế nào?”.

Lâm Lăng nói: “Không có Lôi lão ca ở bên chiếu cố, tiểu Lâm nào dám đặt nhiều, số tiền thắng được trong thời gian qua cũng đủ để tiểu đệ sống phong quang trong nhiều năm rồi, vì vậy quyết định từ nay không đánh bạc nữa”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Ta còn tưởng Lâm hương chủ ném được vị thắng sẽ càng mê đồ bạc hơn cơ đấy”.

Lâm Lăng cười khở nói: “Sau khi thấy đồ thuật của Lôi lão ca, nếu vẫn còn muốn đi đánh bạc thì mới là đồ ngu không biết lượng sức”.

Lời này lập tức làm Khấu Trọng và Lôi Cửu Chỉ cười phá lên, nếu không phải đang trong đồ trường huyền ảo âm ỉ, nhất định sẽ khiến người ta để ý.

Ba người ra khỏi cửa, bước xuống thạch cấp, ra đến khoảng đất trống đang đậu rất nhiều xe ngựa bên ngoài.

Dị biến đột nhiên phát sinh.

Hơn mười tên đại hán vũ trang lần lượt từ sau các cỗ xe ngựa nhảy ra, vây kín cả ba người.

Từ trên thạch cấp sau lưng, Đổ Quỷ Tra Hải hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Bản nhân Đổ Quỷ Tra Hải, ba vị nhân huynh đây đích thực là đảm lượng hơn người, dám lừa tiền còn đánh người trong đồ trường của mõ, lẽ nào các vị nghĩ có thể đi dễ dàng thế sao?”.

Lâm Lăng là người duy nhất biến sắc, cả kinh nói: “Thật hồng bát, Cung gia lại về trước mất rồi!”.

Y vẫn chưa biết thân phận chân chính của Khấu Trọng, lại chưa từng thấy gã xuất thủ, tự nhiên là hoàn toàn không có lòng tin.

Lôi Cửu Chỉ ghé miệng lại gần y thì thầm: “Lâm hương chủ yên tâm, đợi mà xem kịch hay đi!”.

Khấu Trọng mỉm cười vỗ vai họ Lâm, thông dong quay người lại đối mặt với Đổ Quỷ Tra Hải và hơn mười tên hảo thủ của đồ trường, chậm rãi nói: “Thật phí lời, tội người dung túng cho hạng bịp bợm như Lại Triều Quý đi lại trong đồ trường ta còn chưa hỏi đến, không ngờ người còn dám trách ta không đúng nữa”.

Tra Hải thấy đối phương mặc dù đứng giữa trùng trùng vây khốn nhưng vẫn thoải mái tự nhiên như không có chuyện gì, trong lòng không khỏi kinh ngạc, chau mày nói: “Không biết các hạ cao danh quý tính là gì, là bằng hữu lộ nào?”.

Khấu Trọng cười lớn nói: “Bản nhân đi không đổi danh, ngồi không đổi tính, Hương Ngọc Sơn chính là ta, cả ta mà cũng không biết là ai, vậy còn dám mở đồ trường ở địa bàn của Ba Lăng Bang này ư?”.

Người bên phía Tra Hải không ai là không bùng bùng phẫn nộ.

“Cheng!”.

Khấu Trọng rút Tĩnh Trung Nguyệt, phản thủ quét về phía sau một đao, đỡ lấy binh khí của hai tên đại hán đánh lên. Cả hai thứ binh khí cùng lúc gãy đoạn, còn chủ nhân chúng thì lão đảo ngời phịch xuống, mặt cắt không còn hột máu, nhưng không tên nào bị thương.

Một chiêu này chẳng những trấn nhiếp toàn bộ nhân thủ của đối phương, mà còn làm cho Lâm Lăng bớt phập phồng lo sợ.

Khẩu Trọng cho đao vào vỏ, cười gằn nói: “Đao pháp của Hương mỡ cũng không tệ đúng không? Đây chỉ là thử đao, nên điểm đến là dừng, nếu các ngươi còn dám sính cường làm loạn thì đúng trách họ Hương này hạ thủ vô tình”.

Sắc mặt Tra Hải lúc hồng lúc trắng, nhưng cũng không biết làm sao để trừng trị đối phương.

Đúng vào thời khắc đó, chợt có một thanh âm vang lên: “Con ta vẫn khỏe mạnh, đao pháp lại đại tiến, lão phu đây quả thật cũng được an ủi vô cùng”.

Lần này thì tới lượt Khẩu Trọng biến sắc, chỉ có điều là không ai nhận ra được điều này.

oOo

Ba bóng nhân ảnh từ trên mái hiên nhảy xuống, vây Tử Tử Lăng vào giữa, chỉ nhìn thân pháp nhanh như bóng quỷ và góc độ chuẩn xác của họ cũng biết đối phương rất tinh thông thuật giáp công.

Tử Tử Lăng đảo mắt một vòng, mỉm cười nói: “Ba vị cô nương đã dám chặn đường Cung mỡ thế này, có sao còn phải dùng vải che kín mặt, không dám dùng chân diện mục nhìn người như thế? Có phải sợ hành sự bất thành lại lộ cả thân phận hay không?”.

Ba nữ tử bịt mặt này đều có thân thể thập phần yếu điệu quyến rũ, cho dù không lộ dung nhan cũng đủ khiến người ta biết được là hạng giai nhân hiếm gặp trên đời.

Một nàng lên tiếng: “Chúng ta căn bản không cần nghĩ đến chuyện tiết lộ bí mật, bởi cho dù người có nhìn được chân diện mạo của chúng ta, người cũng không thể biết được chúng ta là ai!”.

Một nữ nhân khác quát lên: “Ngươi và Hồng Tiểu Thường có quan hệ thế nào? Tại sao lại ra mặt giúp thi?”.

Tử Tử Lăng nhún vai nói: “Các ngươi tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, chúng ta chỉ là bằng hữu bình thủy tương phùng, chỉ vì không thích vẻ hách dịch của Pháp Nạn, Thường Chân nên mới xuất thủ giáo huấn chúng một phen mà thôi, dám hỏi ba vị cô nương đây có quan hệ gì với chúng không vậy?”.

Nữ nhân cuối cùng hừ lạnh nói: “Đến địa phủ mà hỏi Diêm Vương đi!”.

Vừa dứt lời đã điểm ra một chỉ.

Hai nữ tử còn lại cũng đồng thời phát chiêu công kích.

Áp lực khổng lồ bao chụp lấy gã.

Cao thủ cấp nguyên lão của Âm Quý Phái quả thực không phải tầm thường, Từ Tử Lăng tuy tự vẫn công lực đại tiến, so với trước cơ hồ như là hai người hoàn toàn khác nhau vậy mà cũng không dám tự tin có thể tiếp được một kích toàn lực của đối phương.

Đáng lo nhất là yêu nữ Bạch Thanh Nhi vẫn chưa xuất hiện, nàng ta là sư muội của Loan Loan, chỉ cần có bảy tám phần lợi hại của nàng cũng đủ khiến gã phải nuốt hận ở Cửu Giang này rồi.

Lần này gã có diệu kế nào để đào tẩu nữa không?

- o O o -